

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενόν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (193 Τμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰνύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθῆναι, 9 Ἀπριλίου 1938

Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 19

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ἔδω καὶ πέντε χρόνια, ἐξακολού-
θησε, ἐοὺ δὲν ἦσαν ποὺ μὲ πέταξε
σὺν σκυλί ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ πατέ-
ρα σου, ἕνα βράδυ ποὺ εἶχα ἔρθει νὰ
ζητήσω ἕνα κομμάτι ψωμί γιὰτὶ πει-
νοῦσα; τότε εἶπες γιὰ μένα πὼς θὰ
εἶχα ἔρθει γιὰ νὰ κάνω κερμιά στρα-
βοδουλειά, κι' ὅταν ἐγὼ ὠρκίστηκα
πὼς αὐτὸ θὰ μοῦ τὸ ξεπλήρωνες καὶ
ἐκατὸ χρόνια ἀκόμη κι' ἂν περνοῦσαν,
ὁ πατέρας σου μ' ἔρριξε στὴ φυλακὴ
σὺν λωποδύτῃ. Δὲς πὼς θὰ τόχα λη-
σμονήσει αὐτὸ τὸ πράγμα; Τὸ ἰν-
διάνικο αἷμα ποὺ ἔχω μέσα μου δὲν
νέρωσε ἀκόμη. Τώρα σ' ἔχω στὰ χέ-
ρια μου καὶ θὰ μοῦ τὰ πληρώσης
ὅλα.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἀπειλοῦσε τὸ
γιατρὸ σείοντας τὴ γροθιά του μπρὸς
στὸ πρόσωπό του. Ὁ νῆς; τότε σή-
κωσε τὸ χέρι του καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα
δυνατὸ χτύπημα ποὺ τὸν ἔρριξε
κάτω.

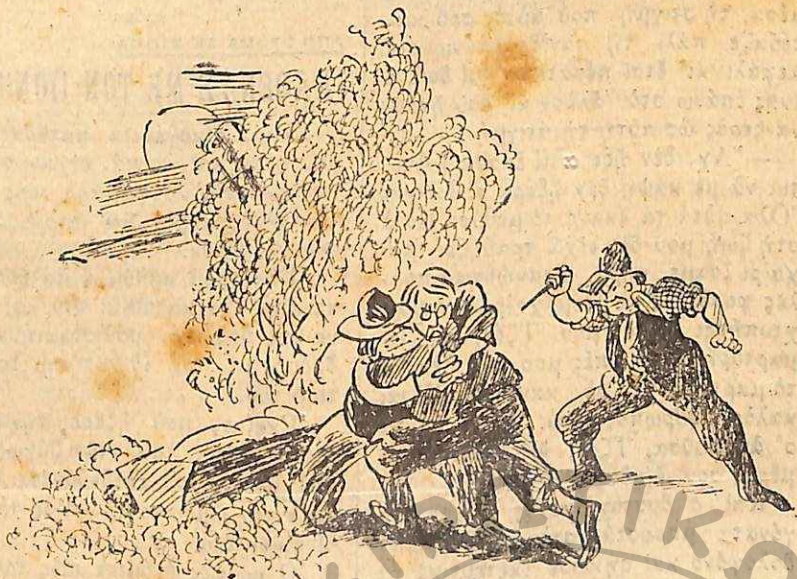
Ὁ Πόττερ πέταξε πέρα τὸ μαχαί-
ρι του καὶ φώναξε :

— Γὰ στάσου ! Γιὰτὶ χτυπᾷς τὸ
σύντροφό μου ;

Κι' ἀμέσως ἦρθε στὰ χέρια μὲ τὸ
γιατρὸ κι' ἄρχισαν οἱ δύο τοὺς νὰ
παλεύουν. Ὡστόσο ὁ Ἰνδιάνος Τζόε
εἶχε σηκωθεῖ πάλι στὰ πόδια του
καὶ τὰ μάτια του ἔβγαζαν φωτιές.
Ἀρπάξε τὸ μαχαίρι τοῦ Πόττερ ἀπὸ
χάμω καὶ ἄρχισε νὰ φέρνῃ γύρω τοὺς
δύο ποὺ πάλευσαν, σὺν γάτος ποὺ πε-
ριμένει τὴν εὐκαιρίαν, γιὰ νὰ χυμῆξῃ.
Μιά στιγμή ὁ γιατρὸς κατώρθωσε νὰ
ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὸν ἀντίπαλό του.
Ἀρπάξε τὴν πλατεῖα σανίδα ποὺ βρι-
σκόταν ἐπάνω στὸν τάφο τοῦ Οὐίλ-
λιαμς καὶ δίνοντας μιὰ ἔρριξε τὸν
Πόττερ κάτω ἀναίσθητον. Αὐτὴ τὴν
στιγμὴν παραδοκοῦσε κι' ὁ Ἰνδιάνος.

Ὁρμησε ἐπάνω στὸ γιατρὸ κι' ἔμψη-
ξε τὸ μαχαίρι ὡς τὴ λαβὴ στὸ στῆ-
θος τοῦ νέου.

Ὁ γιατρὸς κλονίστηκε κι' ἔπεσε
ἐπάνω στὸν Πόττερ πλημμυρίζοντάς
τον μὲ τὸ αἷμα του. Τὸ ἴδιον λεπτὸ
τὰ σύννεφα σκέπασαν τὸ φεγγάρι, ρί-



Ὁ Τζόε ὤρμησε ἐπάνω στὸ γιατὸ μὲ τὸ μαχαίρι.
(Σελ. 165, στ. β')

χνοντας βαθύ σκοτάδι ἐπάνω στὸ τρο-
μερὸ ἐκεῖνο θέαμα καὶ κρύδοντάς το
ἀπὸ τὰ μάτια τῶν κατατρομαγμένων
παιδιῶν ποὺ χτυπώντας τὰ δόντια
τοὺς ἀπὸ φόβο τόβαλαν στὰ πόδια καὶ
χάθηκαν μὲς στὸ σκοτάδι.

Ὅταν ξαναπρόβαλε τὸ φεγγάρι ὁ
Ἰνδιάνος Τζόε στεκόταν ὀρθὸς μπρὸς
στὰ δύο ἀκίνητα κορμιά καὶ τὰ κοι-
τάζε. Ὁ γιατρὸς ἀγκομαχοῦσε, ἔβγα-
λε ἕνα δὺὸ ἀναρθρώσες φωνές, ἀνάσανε
βαθεῖα κι' ὕστερα σίωπασε.

νατριχιάζοντας τὸ ἄφησε νὰ πέσῃ
κάτω. Ὑστερα σηκώθηκε ὀρθός,
σπεύχοντας τὸ πτώμα τοῦ γιατροῦ
ἀπὸ πάνω του τοῦ ἔρριξε ἕνα βλέμ-
μα κι' ὕστερα κοίταξε γύρω του σα-
στισμένος. Τὰ μάτια του συνάντησαν
τὰ μάτια τοῦ Τζόε.

— Γὰ ἔνομα τοῦ Θεοῦ, Τζόε, τί
ἐγίνε ; εἶπε.

— Μὴ ρωτᾷς καλύτερα, εἶπε ὁ
Τζόε χωρὶς νὰ κουνήθῃ καθόλου. Ἡ
θελὰ νὰξέρα γιὰτὶ τόκανες.

— Έγώ τόκανα ; Δεν ξέρω τί μου λές, χριστιανέ μου.

— Α, γιά νά σοῦ πῶ. Αὐτό μᾶς λείπει κιόλας τώρα.

— Ὁ Πόττερ ἄρχισε νά τρέμει ὁλόκληρος κι' ἔγινε ἄσπρος σάν πανί.

— Αὐτά κάνει τὸ καταραμένο τὸ μεθύσι. Κι' ἀπόψε εἶχα σκοπὸ νά μὴν πιῶ. Μὰ τώρα ὁ νοῦς μου εἶναι ὁλότελα θολωμένος. Χειρότερα ἀπ' ὅ,τι τὴν ὥρα ποὺ ἤρθαμε ἐδῶ. Δὲν μπορῶ νά θυμηθῶ τίποτε. Μὰ γιά πές μου, Τζέι, πές μου, στήν τιμὴ σου τώρα, ἀδελφούλη μου. Ἐγὼ τόκαμα αὐτό ; Δὲν εἶχα τέτοιο σκοπὸ ποτέ μου. Στὴν ψυχὴ τοῦ πατέρα μου καὶ στὴν τιμὴ μου, δὲν εἶχα τέτοιο σκοπὸ. Μὰ γιά πές μου, πῶς ἔγινε αὐτό, Τζέι ; Τόσο νέος ὁ κακομοῖρης καὶ με' τέτοιο μέλλον καὶ νά πάη ἔτσι !

— Νά, εἶχατε ἀρπαχτεῖ οἱ δύο σας καὶ χτυπιόσαστε. Αὐτὸς σοῦ ἔδωσε μιά με' τούτη τὴ σανίδα καὶ σὺ ἔπεσες κάτω φαρδὺς πλατύς· καὶ τὴν ὥρα ποὺ τὴν ξανασηκώσατε γιά νά σὲ ξαναβαρέση πετάχθηκε ἐσὺ ὀρθός, ἀγκομαχώντας καὶ τρικλίζοντας, τραβᾶς τὸ μαχαίρι καὶ τοῦ τὸ χώνεις ὡς μέσα, τὴ στιγμή ποὺ αὐτὸς σοῦ κατέβηκε πάλι τὴ σανίδα ἐπάνω στὸ κεφάλι· κι' ἔτσι πέσατε κι' οἱ δύο, ὁ ἕνας ἐπάνω στὸν ἄλλον κι' ἐσὺ ἤσουνα ξεσῶς ὡς αὐτὴ τὴ στιγμή.

— Ἀχ, δὲν ἤξερα τί ἔκανα ! Φωτιά νά με κάψει δὲν ἤξερα τί ἔκανα. Ὅλα αὐτά τὰ ἔκανε τὸ μεθύσι. Ποτέ στὴ ζωὴ μου δὲν εἶχα τραβήξει μαχαίρι ἴσαμε τώρα. Τσακώθηκα πολλές φορές, ἀλλὰ με' μαχαίρι δὲν εἶχα χτυπήσει ποτέ μου. Τζέι, μὴ με' μαρτυρήσης, ἔ ; πές μου πῶς δὲν θὰ τὸ μαρτυρήσης σὲ κανέναν ; Εἶσαι καλὸς ἄνθρωπος ἐσὺ. Ἐγὼ πάντα σ' ἀγαποῦσα, Τζέι, κι' ἔπαιρνα τὸ μέρος σου, ἔ, δὲν τὸ θυμᾶσαι ;

Καὶ ὁ δυστυχισμένος ἔπεσε στὰ γόνατα μπροστὰ στὸν ἀπάνθρωπο δολοφόνου καὶ σήκωσε ἱκετευτικά τὰ χέρια του.

— Ἐνοια σου, δὲν θὰ πῶ τίποτε. Εἰν' ἡ ἀλήθεια πῶς ἤσουνα πάντα σωστὸς κι' ἴσιος μαζί μου καὶ δὲν θὰ σ' ἀφῆσω κι' ἐγὼ τώρα. Ὅσο γι' αὐτό μὴν ἔχεις κανένα φόβο· ἐγὼ ξέρω καὶ μιλῶ ἀντρίκια καὶ καθαρά.

— Ὁ Τζέι, εἶσαι ἄγγελος. Αὐτὸ θὰ σοῦ τὸ χρωστῶ ὅσο καιρό κι' ἂν ζήσω.

Καὶ ὁ Πόττερ ἄρχισε τώρα τὰ κλάμματα.

— Ἐλα, ἄστα τώρα αὐτά. Δὲν εἶναι καιρὸς γιά κλαψοκατάφυξη. Κοίταξε μονάχα νά φύγης. Ἐσὺ θὰ πάγης τὸν ἕνα δρόμο κι' ἐγὼ τὸν ἄλ-

λον. Τράβα λοιπὸν καὶ πρόσεξε νά μὴν ἀφήσης πίσω σου κανένα σημάδι.

— Ὁ Πόττερ ξεκίνησε γοργὰ καὶ σὲ λίγο ἔτρεχε σάν τρελλός. Ὁ Τζέι στάθηκε καὶ τὸν κοίταζε ποὺ ἔφευγε.

— Καλὰ τὴν ἔχει, εἶπε. Ἐτσι ζαλισμένος ποὺ εἶναι δὲν θυμήθηκε τὸ μαχαίρι τοῦ κι' οὔτε θὰ τὸ θυμήθη ὥσπου νά βρῆσκει πιά τόσο μακριά, ὥστε νά φοβάται νά γυρίσῃ μόνος τοῦ γιά νά τὸ πάρῃ—ὁ λαγὸ-καρδός.

Λίγα λεπτά ἀργότερα ὁ σκοτωμένος, τὸ πτώμα τὸ σκεπασμένο με' τὴν κουβέρτα καὶ ὁ ἀνοιχτὸς τάφος δὲν εἶχαν ἄλλο θεατὴ ἀπὸ τὸ φεγγάρι. Καὶ στὸ νεκροταφεῖο βασιλεῦσε καὶ πάλι ἡ ἴδια ἀπόλυτη γαλήνη ὥπως καὶ πρίν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Τὰ δύο παιδιὰ ἐξακολουθοῦσαν νά τρέχουν πρὸς τὸ χωριό, ἀμίλητα καὶ τρομαγμένα. Πότε-πότε γύριζαν κι' ἔρριχναν καὶ καμμιὰ ματιά ἀπὸ πίσω τους, σάν νά φοβόνταν μήπως τοὺς εἶχε πάρει κανέναν τὸ κατόπι.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΚΑΘΕΝΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΠΟΝΟ ΤΟΥ

Σὲ μιά οἰκογένεια, πατέρας, μητέρα, κόρη καὶ γιαιά, εἶχαν ὅλοι, λίγο πολὺ τὴν κουφαμάρα τους, γι' αὐτὸ πολλές φορές δὲν μποροῦσαν νά συνεννοηθοῦν.

Ἐνα πρωτὶ καθὼς ὁ πατέρας βγήκε ἀπὸ τὴν κατοικία του καὶ πήγαινε στὴ δουλειά, συναπαντήθηκε στὸ δρόμο με' τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ σπιτιοῦ του.

Ἐκεῖνος ποὺ ἤξερε τὴν πάθηση τοῦ νοικάρη του, τὸν ζύγωσε, τὸν καλημέρισε καὶ χαϊδεύοντάς του φιλικὰ τὸν ὤμο, τὸν ρώτησε τί κάνουν οἱ δικαὶ του.

Ὁ κουφὸς ἐνόμιζε πῶς τοῦ ζήτησε τὸ νοίκι—γιατί ἔτυχε νά εἶναι πρωτομηνιά καὶ τοῦ ἀπάντησε γλυκομίλητα :

— Κάνε μου τὴ χάρι νά περιμένῃς λίγες ἡμέρες καὶ θὰ σοῦ τὸ δώσω.

Ἐπειὰ τὸν ἀποχαίρετ'ε καὶ ἀντὶ νά τραβήξῃ στὴ δουλειά του γύρισε στενοχωρημένος στὸ σπιτί του.

Ἐκεῖ εἶπε στὴ γυναῖκα του με' ποῖον ἀνταμώθηκε καὶ τί ὁμιλία ἔκαναν.

Αὐτὴ πήρε ἀλλοίωτικα τὰ λόγια του, πῶς τάχα θὰ τῆς ἀγόραζε τὸ φόρεμα ποὺ μόνη τῆς εἶχε διαλέξει ἀπὸ τὸ ἐμπορικὸ καὶ χάριξε πολὺ.

Σάν ξανάφυγε ὁ ἄντρας τῆς ἐφώ-

ναξε τὴν θυγατέρα τῆς καὶ τῆς εἶπε :

— Ἐρεῖς, ὁ πατέρας σου ἀποφάσισε πιά νά σοῦ πάρῃ τὸ ὄφρασμα γιά τὸ φόρεμά μου καὶ θὰ μοῦ τὸ φέρῃ τὸ μεσημέρι.

Ἡ κόρη πάλι, ποὺ θάρρειε πῶς τῆς ἔλεγε ὅτι θὰ τὴν ἀρραβωνιάζαν σύντομα, ἔτρεξε με' χαρὲς καὶ πηδήματα καὶ τὸ ἀνάγγειλε στὴ γιαιά τῆς.

Ἡ γρηὰ ποὺ ἐκούφιζε σάν ὅλους τοὺς ἄλλους, φαντάστηκε πῶς τῆς εἶχε ἐτοιμάσει τὸ χυλὸ ποὺ περίμενε καὶ τῆς εἶπε με' λαχτάρα :

— Ἀλήθεια, καλὸ μου κορίτσι, μοῦ ἔκανες τόσο νωρίς τὸ χυλὸ ; ἔχε τὴν εὐχή μου, μὰ φέρε μου τὸν γρηγόρα νά τὸν φάω γιά νά στυλωθῇ ἡ καρδιά μου καὶ νά ἰδῇς καλὴ Μοῖρα!

ΠΑΝ· ΔΗΜ· ΣΕΦ.

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΥΡΟ

Ἐνῶ ἦταν ἀκόμα στὴν ταβέρνα κι' ἔπινε με' φίλους, κάποιος τοῦ ἐπρόσφερε ἕνα ποῦρο. Τὸ πήρε, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν τοῦ ἔκανε ὄρεξη νά τὸ καπνίσῃ, τὸ ἔκρυψε στὴν τσέπη του καὶ τὸ ἔβγαλε.

Ἐπειὰ, μεθυμένος σκνίπα, καὶ με' τὴν ἰδέα ὡς πῶς ἐκάπνισε τὸ ποῦρο, ξεκίνησε γιά τὸ σπιτί του. Ὅταν ἔφτασε στὴν πόρτα, ἔκαμε νά βγάλῃ τὸ κλεῖδι τοῦ γιά ν' ἀνοίξῃ. Χωρὶς νά τὸ καταλάβῃ ὅμως στὸ μεθύσι του, ἔβγαλε τὸ δῆθεν καπνισμένο ποῦρο καὶ προσπαθοῦσε νά ξεκλειδώσῃ μ' αὐτό.

Τὸν εἶδε ἕνας πόλισμαν καὶ τὸν ρώτησε :

— Ἐ ! τί κάνεις ἐκεῖ ;

— Δὲ βλέπεις ; τοῦ ἀποκρίνεται ὁ μεθυμένος. Θέλω ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα γιά νά μπῶ στὸ σπιτί μου.

— Μὰ τί κρατᾶς στὸ χέρι σου ;

— Τὸ κλεῖδι μου, διάβολε !

— Τὸ κλεῖδι σου εἶν' αὐτό ; γιά ἰδές το καλύτερα...

Ὁ μεθυμένος σηκώνει τὸ χέρι του βλέπει ἐκπληκτὸς τὸ ποῦρο καὶ, χτυπώντας τὸ μέτωπό του, ξεφωνίζει με' φρίκη :

— Ἰα ! θὰ ἐκάπνισα... τὸ κλεῖδι !

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ



ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΑΓΓΛΙΚΟΣ ΘΙΑΣΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ ΛΗ σχεδὸν τὴν περασμένη ἐβδομάδα, στὸ Βασιλικὸ Θέατρο, ἀπόγευμα καὶ βράδυ, ἔπαιξε ἕνας ἀγγλικὸς θιάσος, ποὺ ἦρθε ἐπιτηδὲς ἀπὸ τὴν Ἀγγλία. Τόση ἦταν ἡ ζήτηση τῶν εἰσιτηρίων γι' αὐτὲς τίς ἑκτακτές παραστάσεις, ὥστε ὁ θιάσος, ἐνῶ εἶχε σκοπὸ νά δώσῃ μόνον πέντε, ἀναγκάστηκε νά δώσῃ ἐννέα. Σ' ὅλες τὸ θέατρο ἦταν κατέμεστο ἀπὸ τὸν καλύτερο ἀθηναϊκὸ κόσμον, καὶ πότε στὴ μιά, πότε στὴν ἄλλη, παρευρίσκονταν ὁ Βασιλιάς, ὁ Πρωθυπουργός, ὁ Πουργοὶ κι' ἄλλοι ἐπίσημοι. Τὰ χειροκροτήματα ἦταν ἐγκάρδια κι' ἀτέλειωτα· ἀλλὰ καὶ τὰ γέλια πολλά, ὅταν ὁ θιάσος ἔπαιξε κωμωδία. Αὐτὸ ἐσήμαινε πῶς ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον καταλάβαινε καὶ τὴ γλώσσα. Φυσικά, ἀφοῦ οἱ παραστάσεις αὐτὲς ἦταν σύσσωμη κι' ἡ ἀγγλικὴ παροιμία τῶν Ἀθηναίων· ἀλλὰ καὶ πολλοί Ἀθηναῖοι γελοῦσαν με' τὰ τεῖτα τῶν κωμωδιῶν, πρᾶγμα ποὺ μαρτυροῦσε πόσο διαδεδομένη εἶναι σήμερα στὴν Ἀθήνα ἡ ἀγγλικὴ γλώσσα, ἐνῶ ἄλλοτε δὲν ἦταν τόσο παρὰ μόνον ἡ γαλλικὴ. Ἐτσι καὶ στὶς πολλές δεξιώσεις ποὺ ἔγιναν πρὸς τιμὴν τοῦ θιάσου, οἱ Ἀγγλοὶ ἠθοποιοί, ὅσοι δὲν ἤξεραν ἄλλη γλώσσα, ἔδρισαν πολλοὺς κυρίους καὶ πολλές κυρίες νά μιλοῦν τὴ δική τους λαμπρά.

Ἀλήθεια, ὁ ἀγγλικὸς θιάσος πέρασε πολὺ καλὰ στὴν Ἀθήνα κι' ἔφυγε καταγοητευμένος καὶ κατενθουσιασμένος. Καὶ πρῶτα-πρῶτα βρέθηκε στὴν καλύτερη ἐποχὴ τοῦ χρόνου σὲ μιά μεγάλη, ἀπέραντη πόλη, ὅσο δὲν τὴ φανταζόταν βέβαια, μιά πόλη ὅχι πιά ἀνατολίτικη, ἀλλὰ εὐρωπαϊκή, ποὺ τόσες ὁμορφίες, ἀπὸ φύση κι' ἀπὸ τέχνη, εἶχε νά τοῦ δείξῃ. Ἐτυχε νά εἶναι ἐδῶ καὶ τὴν 25 Μαρτίου καὶ νά ἰδῇ ὅλο τὸ μεγαλεῖο τῆς Ἑθνικῆς Ἐορτῆς, με' τὴν Ἀκρόπολη φαντασμαγορικὰ φωταγωγημένη—θέαμα, ποὺ καθὼς μοῦ εἶπε ἕνας ἠθοποιός, ἦταν τὸ μεγαλειωδέστερον ἀπ' ὅσα εἶδε στὴ ζωὴ του. Τὸν φιλοξένησαν καὶ τὸν περιποιήθηκαν με' τὴ μεγαλύτερη ἐγκαρδιότητα, ἀλλὰ καὶ μ' ὅλα τὰ μέσα τοῦ πολιτισμοῦ ποὺ διαθέτει σήμερα ἡ πόλη μας. Ἐπαιξε σ' ἕνα ὠραῖο θέατρο με' τέλεια σκηνὴ, καθόλου κατώτερον ἀπὸ τὰ θεάτρα τῆς Εὐρώπης. Εἶδε σ' αὐτό, ἀπὸ τοὺς δικούς μας ἠθοποιούς, μιά παράσταση ποὺ τὴν ἐθαύμασε. Καὶ

τὸ κυριώτερον, στὶς δικές του παραστάσεις, εἶχε πάντα ἕνα πολυάριθμον ἀκροατήριον ποὺ καταλάβαινε καὶ τὴ γλώσσα του καὶ τὴν τέχνην του καὶ ποὺ ἦταν σὲ θέση νά τὸν ἱκανοποιήσῃ καὶ ὁλικῶς καὶ ἠθικῶς. Πῶς νά μὴ φύγῃ λοιπὸν καταγοητευμένος καὶ κατενθουσιασμένος ὁ ἀγγλικὸς θιάσος ; καὶ πῶς νά μὴν αἰσθανόμαστε γι' αὐτὸ μιά πατριωτικὴ περηφάνεια ;

Ἐγὼ τουλάχιστον ὁμολογῶ πῶς τὴν αἰσθάνθηκα βαθειὰ καὶ σ' αὐτὴν τὴν περίστασιν ποὺ «τὸ δεῖξαμε». Καὶ προπάντων ἔταν ἄκουσα τὸν ὠραῖοτατο εὐχαριστήριον λόγον τοῦ ἀγγλοῦ πρεσβευτῆ πρὸς τὸ ἀθηναϊκὸ κοινὸν στὸ τέλος τῆς τελευταίας παραστάσεως τοῦ θιάσου. Ὁ κ. Οὐατερλόου εἶν' ἕνας λαμπρὸς ἄνθρωπος ποὺ παρακολούθησε τοὺς πατριώτες του κατὰ τὴ διαμονή τους στὴν Ἀθήνα με' τὸ πατρικώτερον ἐνδιαφέρον καὶ τὴ συγκινητικώτερη στοργή. Ἦξερε—εἶπε ὁ ἴδιος στὸ λόγο του—πῶς τὸ ἀθη-

ναϊκὸ κοινὸ εἶναι ἔξυπνον, μορφωμένο, αὐστηρὸ, πῶς ἡ θεατρικὴ τέχνη, στὴν παλιά της κοιτίδα, ἔχει κάμει μεγάλες προόδους καὶ πῶς Ἑλληνες ἠθοποιοί, με' μεγάλην ἀξία, δίνουν σήμερα, στὸ Βασιλικὸ Θέατρο, καὶ ἄλλα, τελειότατες παραστάσεις. Γιά ὅλα αὐτά—εἶπε—τὴν προηγούμενην ἐβδομάδα ἦταν ἀνήσυχος, νευρικός. Φοβόταν πῶς οἱ πατριώτες του μποροῦσε νά μὴ κάμουν τόσο καλὴ ἐντύπωση στοὺς Ἀθηναίους ποὺ θὰ τοὺς ἐσύγκριναν με' τοὺς δικούς τους ἠθοποιούς. Ἀλλὰ ὅταν εἶδε τὴ θερμὴν ὑποδοχή, ὅταν ἄκουσε τὰ ζωηρὰ χειροκροτήματα τοῦ αὐστηροῦ κοινού, ὁ κ. Οὐατερλόου ἔγινε εὐτυχής : Οἱ πατριώτες του ἄρσαν καὶ στὴν Ἀθήνα, ἐκτιμήθηκαν γιά τὴν τέχνην τους καὶ τιμήθηκαν. Αὐτό, βλέπετε, ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἀγγλίας τὸ θεώρησε ὅχι μικρὸ πρᾶγμα. Κι' ἔγινε εὐτυχής. Ἐ, ἄλλο τόσο δὲν πρέπει νάμαστε εὐτυχεῖς καὶ μεῖς ;

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ—Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γ'

Ὁ Κωστάκης θέλει νά φαίνεται καλύτερος ἀπ' ὅλα τὰλλα παιδιὰ καὶ σὲ ὅλα. Μόλις ἕνα παιδί τοῦ πῇ : «ἔχω ἕνα μεγάλο πρᾶγμα»—τόπι, ἀμαξάκι, ἀλογάκι, τουφεκάκι—ἀμέσως ὁ Κωστάκης θὰ τοῦ πῇ : «ἐγὼ ἔχω ἕνα μεγαλύτερον !». Τὸ ἴδιο κι' ἂν τὸ παιδί τοῦ πῇ πῶς ἔχει κάτι ὠραῖο ἢ ἀκριβό : «Ἐγὼ ἔχω ἕνα ὠραιότερον, ἕνα ἀκριβότερον !» θὰ ἀπαντήσῃ ὁ Κωστάκης.

Μιά μέρα, μετὰ τὴν Προτοχοδονία, πῆγε στὸ σπιτί τοῦ ἡ Ἄννα, ἡ ἑαδεροπούλα του. Καὶ τοῦ εἶπε πῶς, ἀνάμεσα στὰλλα παιχνίδια ποὺ τῆς χάρισαν, ἦταν καὶ μιά κοῦκλα μεγάλῃ σάν κι' αὐτήν.

— Ἐγὼ ἔχω μιά μεγαλύτερη ! εἶπε ἀμέσως ὁ Κωστάκης.

— Εσὺ, κοῦκλα ;

— Νά, ἐγὼ, Παράξενο σοῦ φαίνεται ;

— Καὶ μεγαλύτερη ἀπ' τὴ δική μου ; Δὲν γίνεται ! Ἡ κοῦκλα μου φτάνει τὸ ἀνάστημά μου !

— Ἡ δική μου τὸ ὑπερβαίνει. Εἶναι δύο φορές, τρεῖς φορές πλεονάζει ἀπὸ μένα !

— Ἀδύνατο !

— Δυνατότατο !

— Δὲν μοῦ τὴ δείχνεις, σὲ παρακαλῶ ; Εἶμαι περίεργη νά τὴν ἰδῶ !

— Μάλιστα, νά σοῦ τὴ δείξω. Περίμενε !

Ὁ Κωστάκης, ἐννοεῖται, κοῦκλα δὲν εἶχε, οὔτε μεγάλη οὔτε μικρή. Τί θὰ ἔδειχνε τώρα τῆς Ἄννας ; Σκέπτεται λίγο καὶ τὸ βρίσκει. Σὲ μιά κάμαρα, ὑπάρχει ξεχασμένη μιά προτομή—ἕνας γυναικίος



μπούτος από κερί. Το πρόσωπο είναι ωραίο, τὰ μάτια γυάλινα, γαλανά, τὰ μάγουλα κοκκινοβαμμένα, καὶ τὰ μαλλιά ξανθά, σγουρά κι' ἀληθινά. Σὲ μιὰ ἀποθήκη, ὑπάρχουν πολλὰ παλιὰ φορέματα, ξεχασμένα κι' αὐτά, ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς γιαιγιάς. Ὁ Κωστάκης λοιπὸν παίρνει τὴν προτομή, τὴ στήνει πάνω σ' ἕνα ψηλὸ τρίποδο, τὴ ντύνει μ' ἕνα πράσινο φουστάνι καὶ μ' ἕνα σταχτι ἐπανωφόρι ἀπὸ τὴν ἀποθήκη, καὶ φωνάζει τὴν Ἄννα:

— Ἐλα, ἔλα νὰ ἰδῇς τὴν κούκλα μου!

Ἡ Ἄννα τρέχει καὶ μένει ἐκθαμβη μπροστὰ στὸ «μεγαλεῖο» ἐκείνης τῆς κούκλας, ποὺ ἀληθινὰ εἶμαι τρεῖς φορές πιο ψηλὴ ἀπὸ τὸν Κωστάκη!

— Ἐχεις δίκιο, ψιθυρίζει, ἡ κούκλα σου εἶναι πιο μεγάλη ἀπ' τὴ δική μου.

Καὶ ποῦ νάξερε πὼς ἡ κούκλα τοῦ Κωστάκη δὲν ἦταν παρὰ μιὰ προτομή, ἕνα τρίποδο καὶ κατὶ ρούχα τῆς γιαιγιάς!...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΜΑΡΙΑ - ΡΙΑ SORRENTINA

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Τὸ ἐμπόριο περνάει κρίση, αὐτὸ τὸ ξέρεις, κι' ἐρχονται μέρες ποὺ ἔσοδεὶ κανεὶς περισσότερα ἀπὸ ὅσα εἰσπράττει. Τί νὰ ἔκανα λοιπὸν;

Ἡ γριά μέγαιρα ἀναστένανε βαθεῖα σηκώνοντας ψηλὰ τὰ μάτια τῆς κι' ὅστερα συνέχισε:

— Ἀς κάνουμε ὑπομονή. Ἀς ἐλπίσω πὼς ὁ Θεὸς θὰ μὲ ξεπληρώσῃ γιὰ ὅσα ἔκανα γιὰ σένα. Ὅπωςδήποτε δὲν θέλω πιά νὰ θυσιάξωσαι γιὰ μένα.

Ἡ Ἀνναμπέλλα μόλις μπόρεσε ν' ἀρθρώσῃ:

— Μά, θεῖά μου...

Ἡ μέγαιρα δὲν τὴν ἄφησε νὰ προχωρήσῃ.

— Ἐέρω τί θὰ μοῦ πῆς. Θὰ μὲ ρωτήσῃς:

«Μά, θεῖά μου, τί θὰ κάνω ὅλη τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ κάθουμαι;» Μὴ

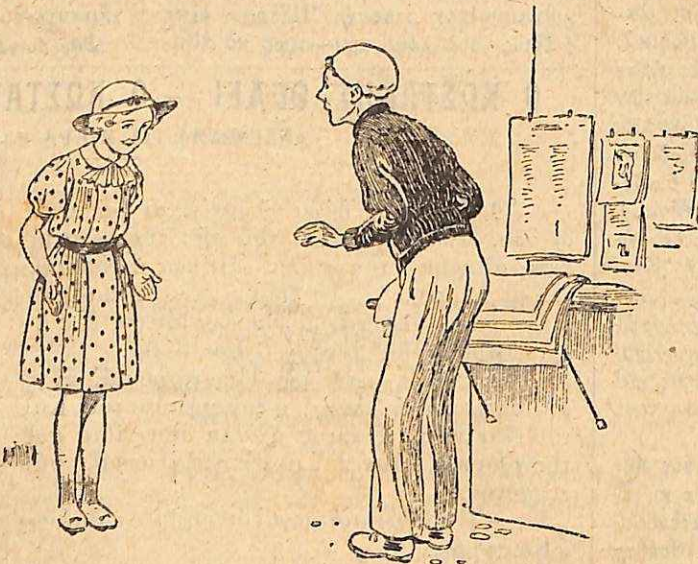
στενοχωριέσαι γι' αὐτό, Κάτι θὰ βροῦμε γιὰ νὰ περνᾷς τὴν ὥρα σου.

Καὶ ἀργότερα, ἂν πᾶνε κάπως καλύτερα οἱ δουλειές, θὰ σὲ ξαναστεῖλω καὶ στὸ Σχολεῖο. Σοῦ κάνει ὄρεξη νὰ πᾶς πάλι, ἔ;

— Ὁ! ἔκανε πάλι τὸ κοριτσάκι κλείνοντας τὰ μάτια τοῦ σὰν νὰ εἶχε θαμπωθῇ.

Ἡ Ὀνωρίνα τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά τῆς καὶ τὴν φίλησε τρυφερά.

— Ἀγαπητό μου παιδί, τῆς εἶπε ὅλο γλύκα, πρέπει νὰ μὲ καταλάβῃς. Εἶμαι γιὰ κι' ἔχω τραβήξῃ πάρα πολλὰ βάσανα γι' αὐτὸ ἂν σοῦ φέρ-



Ὁ Ριχάρδος τὴν κοίταξε ἐκθαμβος. (Σελ. 168, στ. α')

θηκα λίγο αὐστηρὰ καμμιά φορά, ἢ ἂν σὲ γκρινιάζα πότε-πότε, μὴ μὲ ξεσυνορίζεις. Ὅταν κανένας παλεύει τόσο σκληρὰ στὴ ζωὴ του, μὲ τὸν καιρὸ γίνεσαι νευρικός καὶ ιδιότροπος.

Ἐνα μονάχα μπορῶ νὰ σὲ βεβαιώσω: Πὼς στὴν καρδιά μου ἐννοιωθὰ πάντα γιὰ σένα μιὰ ἀγάπη μητρική.

Πέρασε τὸ χέρι τῆς ἀπὸ τὰ μάτια τῆς σὰν νὰ ἤθελε νὰ σκουπίσῃ τὰ δάκρυά τῆς, μὲ τὴν τέχνη ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ γελᾷ τὸν καθένα.

Ὅσο ἡ ἀνάμνηση ἀπὸ τὴν κακομεταχείριση ποὺ εἶχε περάσει καὶ ἀπὸ τὸ ξόλο ποὺ εἶχε φάει, ἦταν ἀκόμη πολὺ ζωντανή στὴν Ἀνναμπέλλα, ὥστε νὰ τὴν κάνουν νὰ πιστέψῃ τὰ λόγια τῆς θεῖας τῆς.

Ἀποτραβήχτηκε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τῆς χωρὶς νὰ τῆς ἀνταποδώσῃ τὸ φίλημα, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ δείξῃ καμμιά δυσφορία ἢ φανερὴ ἐχθρότητα. Μὰ κι' αὐτὸ ἀκόμη ἦταν σπουδαῖο γιὰ τὴν Ὀνωρίνα.

Ἡ Ἀνναμπέλλα ἀναρωτιόταν τί νὰ ἦταν ἄραγε αὐτὸ ποὺ ἔκανε τὴ θεῖά τῆς ν' ἀλλάξῃ ἔτσι ξαφνικὰ κι' ἦταν ἀδύνατο νὰ βρῇ καμμιά ἐξήγησιν. Ἀπὸ κακία καὶ στρίγγλα ποὺ ἦταν μποροῦσε νὰ γίνῃ καλὴ μέσα σὲ μιὰν ὥρα; Ἐκκενε κάθε λογῆς ὑποθέσεις μὲ τὸ μυαλό τῆς ἀλλὰ βρισκόταν παρασάγγες ὀλόκληρες μακριὰ ἀπὸ τὴν πραγματικὴ αἰτία.

Ὅταν λίγες ὥρες ἀργότερα εἶδε τὴ θεῖά τῆς νὰ φεύγῃ βιαστικὴ γιὰ τὰ μαγαζιά καὶ νὰ τῆς φέρνῃ ἕνα καινούργιο φόρεμα, ἕνα ὥρατο καπελλάκι, καινούργια παπούτσια, δὲν ἤξερε πιά τίνα πῆ. Μήπως καὶ το-

χὸν εἶχε κερδίσει ἡ θεῖά τῆς τὸ λαχεῖο. Ἡ, μήπως εἶχε τρελλαθεῖ;

Ἡ κακομοιρούλα ἡ Ἀνναμπέλλα ποὺ ὡς σήμερα ντυνόταν μὲ τὰ

κουρέλια, κοιμόταν στὴν κουζίνα καὶ χόρταινε μὲ πατάτες νερόδραστες καὶ ξερό ψωμί ζοῦσε

τώρα σὰν σὲ ὄνειρο. Στὸ βραδυὸ φαγητὸ ἡ θεῖα

τῆς σερβίρισε μιὰ ἐξοχὴ μπιριζόλα καὶ ἔταν

πῆγε νὰ κοιμηθῇ εἶδε πὼς τὸ κρεβάτι τῆς

βρισκόταν στημένο μὲ σα στὴν κάμαρα τῆς

θεῖας τῆς. Ἡ Ὀνωρίνα φάνηκε σὰν νὰ τὸ ἔβρισκε αὐτὸ πολὺ φυσικὸ

καὶ ἔκρινε περιττὸ νὰ δώσῃ καμμιά ἐξήγησιν

στὴν ἀνεψιά τῆς.

— Σὰν χλωμούλα σὲ βλέπω, τῆς εἶπε μοναχά, καὶ ἡ μικρὴ κάμαρα ποὺ κοιμόσουν ὡς τώρα δὲν ἀερίζεται ὅσο πρέπει. Ἐνὼ ἐδῶ θὰ ἔχῃς ἥλιο.

Τὸ ἄλλο πρωὶ παρουσιάστηκε στὸ σπίτι ἡ κυρία Ρομῖλδη, δασκάλισσα

τῆς ραπτικῆς καὶ τοῦ κεντήματος καὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἄρχισε γιὰ τὴν Ἀνναμπέλλα μιὰ νέα ζωὴ. Ἡ

θεῖα τῆς κατέβηκε στὸ μαγαζί, ἐνῶ ἐκείνη καθισμένη δίπλα στὴν ἡλικιωμένη δασκάλισσα, μέσα στὸ ὥρατο

δωμάτιο τὸ λουομένο στὸν ἥλιο, μάθαινε πὼς νὰ τραβᾷ κλωστὲς γιὰ νὰ

κάνῃ τρυπογάζι.

Μ' ὅλο ποὺ δὲν εἶχε ἀκόμη συνέλθει ἀπὸ τὴν ἐκπληξή τῆς ἡ μικροῦλα ἄρχισε ὥστόσο νὰ συνεθίζῃ

στὸν νέο αὐτὸν τρόπο τῆς ζωῆς.

Μιὰ μόνο σκέψη τὴ βασάνιζε: Πὼς νὰ κάνῃ γιὰ νὰ ἰδῇ τὸν Ριχάρδο τώρα ποὺ δὲν θὰ ἔβγαине πιά γιὰ νὰ

πουλάῃ κάρτ-ποστάλ. Πὼς νὰ κάνῃ γιὰ νὰ πᾶῃ στὴν Γκρέτα Λυντόφσκυ,

νὰ ἰδῇ καὶ τὸν φίλο τῆς τὸν κύριο Κόστ καὶ νὰ τοὺς πῇ ὅλη αὐτὴ τὴν

ἀνέλπιστη μεταβολὴ ποὺ ἔγινε στὴ ζωὴ τῆς;

Τ' ἀπόγευμα ὅμως, σὰν νὰ ἤθελε νὰ προλάβῃ τὴν ἐπιθυμία τῆς, ἡ γριά Ὀνωρίνα τῆς εἶπε:

— Σήμερὰ εἶναι ὥρατος καιρὸς καὶ οὐ εἶσαι μαθημένη νὰ ζῇς στὸ ὑπαιθρο. Βγὲς νὰ κάνῃς ἕνα μικρὸ

περίπατο.

Ἡ Ἀνναμπέλλα δὲν περίμενε νὰ τῆς τὸ πουν καὶ δευτέρη φορά. Χοροπηδώντας ἀπὸ χαρὰ ἔτρεξε στὴν

κάμαρά τῆς, φέρεσε τὸ ὥρατο τῆς βατιστένιο φουστάνι μὲ τὰ γαλάζια

ἀνθήκια, τὸ καπελλάκι τῆς καὶ τὰ ἄσπρα τῆς καστόρινα παπούτσια.

Ἐτοῖς ντυμένη καὶ στολισμένη παρουσιάστηκε στὸ Ριχάρδο ποὺ τὴν

κοίταξε ἐκθαμβος.

— Ἀνναμπέλλα, τί σημαίνουν ὅλα αὐτά; τὴ ρώτησε.

Τὸ κοριτσάκι ἔβαλε τὰ γέλια καὶ ἀφοῦ κάθισε κοντὰ στὸ φίλὸ τῆς

τοῦ διηγῆθηκε μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες αὐτὰ ποὺ ἔξορμε.

— Φωντάσου, ἔκανε στὸ τέλος, πὼς ἡ θεῖά μου μοῦ εἶπε πὼς θὰ μὲ

στείλῃ καὶ στὸ σχολεῖο! Πὼς σοῦ φαίνεται αὐτὸ τὸ θαῦμα;

— Χμ! ἔκανε, ὁ Ριχάρδος. Κάτι λάκκο ἔχει ἡ φάβα.

Ἡ Ἀνναμπέλλα τὸν πίεσε νὰ τῆς ἐξηγήσῃ τί ἐννοοῦσε μ' αὐτὸ τὸν

«λάκκο τῆς φάβας», μὰ οὔτε κι' ὁ ἴδιος δὲν τὸ ἤξερε καλὰ-καλὰ, γιὰτι

οἱ ὑποψίες τοῦ ἦταν πολὺ ἀόριστες.

Ἐνοιωθε ὅμως πὼς κάποιο ἰδιαιτέρο λόγο θὰ εἶχε ἡ γριά Ὀνωρίνα γιὰ νὰ

φέρεται τώρα ἔτσι καὶ πὼς δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ τῆς δείχνουν καὶ μεγάλη

ἐμπιστοσύνη. Σύστησε στὴν Ἀνναμπέλλα νὰ παρακολουθῇ τοὺς τρό-

πους καὶ τὰ φερσίματα τῆς θεῖας τῆς καὶ τὴν ἄφησε μπρὸς στὴν πόρτα

τῆς Γκρέτας Λυντόφσκυ. Κι' ἐκείνη μὲ τὴ σειρά τῆς ἔμεινε ἐκπληκτὴ

βλέποντας τὰ λούσα τῆς Ἀνναμπέλλας, κι' ὁ μόνος ποὺ δὲν παραξε-

νεύτηκε καθόλου ἦταν ὁ Καζιμίρ Κόστ.

Δὲν εἶδε ὁ ἴδιος τὴν Ἀνναμπέλλα, μὰ τὸ βράδυ ἡ Γκρέτα τοῦ μίλησε γιὰ

τὴν ἐπίσκεψιν τῆς μικροῦλας καὶ τοῦ διηγῆθηκε πὼς ἡ φτωχούλα μετα-

μορφώθηκε σὲ κομψὴ δεσποινίδα καὶ ἡ μέγαιρα Ὀνωρίνα σὲ μιὰ θεῖα τρυ-

φερὴ καὶ πονόψυχη.

— Τί λέτε; τὸν ρώτησε. Δὲν σὲ φαίνεται ἀπίστευτο;

Ὁ Καζιμίρ κούνησε τὸ κεφάλι του. Ἀ, τὴ γριά ἀλεπού. Οἱ ἀπει-

λές του λοιπὸν εἶχαν πιάσει τόπο! Καὶ μὲ σοβαρὸ τόνο εἶπε στὴν Γκρέ-

τα τὰ λόγια αὐτὰ ποὺ τὴν ἔκαναν ν' ἀνατριχιάσῃ ἀπὸ φόβο:

— Ἀγαπητή μου φίλη, πρέπει νὰ εἴμαστε ἔτοιμοι γιὰ ὅλα. Μπορεῖ νὰ

μᾶς παρουσιαστοῦν καὶ ἄλλα πράγματα, πιο ἀπίστευτα ἀκόμη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

Μιὰ Κυριακὴ πρωί, καθὼς γύριζε ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ἡ Ἀνναμπέλλα,

πατώντας τὸ πόδι τῆς στὸ κατώφλι τῆς πόρτας τοῦ σκόνταψε ἐπάνω σὲ

μιὰ πετροῦλα. Ἀθελά τῆς ἔσκυψε γιὰ νὰ ἰδῇ τί ἦταν καὶ μέλο ποὺ ἡ εἰσο-

δος ἦταν μισοσκότεινη τῆς φάνηκε σὰν νὰ ἔσχωριζε κάτι ἄσπρο. Ἐσκυ-

ψε καὶ σήκωσε τὴν πετροῦλα, καὶ τότε εἶδε πὼς γύρω τῆς βρισκόταν

τυλιγμένο ἕνα ἄσπρο χαρτί.

Γιὰ καλὴ τῆς τύχη ἦταν ὀλομόναχη. Ἐξέλιπωσε μὲ βία τὸ χαρτί καὶ

εἶδε πὼς ἀπὸ μέσα ἦταν γραμμένο.

Ἡ καρδιά τῆς χτύπησε δυνατὰ. Νὰ ἦταν ἄραγε κανένα γράμμα;

Καὶ γιὰ ποιόν; Γι' αὐτήν; Τὸ φῶς ἦταν τόσο λίγο ποὺ δὲν μποροῦσε

νὰ διαβάσῃ.

Στὴν πόρτα δὲν τολμοῦσε νὰ πλησιάσῃ, ἀπὸ φόβο μὴ τὴν δοῦν. Ἐ-

κρυψε λοιπὸν τὸ χαρτάκι στὴν τσέπη τῆς καὶ ἀνέβηκε τέσσερα-τέσσε-

ρα, τὰ σκαλιὰ τῆς στριφτῆς σκάλας.

Ἡ θεῖα τῆς τῆς ἀνοίξε τὴν πόρτα. — Θέλεις νὰ σοῦ ἐτοιμάσω ἕνα

φλυτζάνι γάλα μὲ καφέ; τὴ ρώτησε μὲ τὸ μελιστάλακτο ἐκείνο τόνο ποὺ

χρησιμοποιοῦσε ἀπέναντί τῆς ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς βίζιτας τοῦ Κόστ.

— Ὅχι, εὐχαριστῶ, εἶπε ἡ Ἀνναμπέλλα, ποὺ γιὰ τὴν ὥρα δὲν εἶχε

ἄλλη ἐπιθυμία παρὰ νὰ μείνῃ μονα-

χὴ τῆς.

Ἡ Ὀνωρίνα τότε γύρισε στὴν κουζίνα τῆς καὶ ἡ Ἀνναμπέλλα ἔτρεξε

γοργὰ στὴν κάμαρά τῆς. Στάθηκε μπρὸς στὸ παράθυρο καὶ τεντώνοντας

τ' αὐτιά τῆς, γιὰ ν' ἀκούσῃ τὴ θεῖά τῆς ἂν τυχόν κι' ἐρχόταν, ἔβγαλε

ἀπὸ τὴν τσέπη τῆς τὸ χαρτάκι καὶ τὸ διάβασε μὲ ἀγωνία. Στὸ χαρτί ἦ-

ταν γραμμένα αὐτὰ τὰ λόγια:

«Ἄν θέλῃς νὰ μάθῃς τί ἔλεγε τὸ γράμμα ποὺ ἦταν κρυμμένο στὴν πε-

τροῦκα τῆς ξανθῆς κούκλας, αὔριο Δευτέρα νὰ εἶσαι στὶς τέσσερες τὸ ἀ-

πόγευμα στὴ Ρίβα Μαρίνα, στὴν καλύβα τοῦ φύλακα, στὸ βάθος τῆς δε-

δροστοιχίας μὲ τὶς καστανιές. Θὰ συναντήσῃς κάποιον ποὺ εἶναι φίλος

σου, ποὺ θέλει τὸ καλὸ σου καὶ ποὺ θὰ σοῦ δώσῃ πολὺτιμες πληροφο-

ρίες».

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΡΟΔΟΥ ΜΟΣΚΟΒΟΛΗΜΑ

Ἐφέτος ἀγρία μ' ἔδειρεν ἡ βαρυνειμονία

Ποῦ μ' ἐπίασε χωρὶς φωτιά καὶ μ' ἤρεε χωρὶς νιάτα,

Κι' ὥρα τὴν ὥρα πρόσμενα νὰ σωριασθῶ βαριά

Στὴ χιονισμένη στράτα.

Μὰ χτες καθὼς μὲ θάρρεψε τὸ γέλιο τοῦ Μαρτίου

Καὶ τραβήξα νὰ ξαναβρῶ τὰ ραχὰ τὰ μονοπάτια,

Στὸ πρῶτο μοσχοβόλημα ἐνός ὁδοῦ μακρινοῦ,

Μοῦ δάκρυσαν τὰ μάτια.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ



Ἡ οἰκοδομὴ Προσοχὴ καὶ ἀγωνία.

Ἡ κατάρρευση Ἀπελπισία καὶ σκέψη.



ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΔΕΙΛΙΝΟ

Τώρα που ο ήλιος γέρνει προς τη δύση
Και τ' ουρανός οι θωριές χουσοροδί-
[ζουν
Τ' αηδονία τα γλυκόλαλα κοιμήθουν
Την ανθοστολισμένη γύρω φύση.

Ψέλνουν γλυκά τραγούδια μαγεμένα
Κι' όλη την πλάση ρίχνουν σε μεθύσι
Γλυκό και κάθε άνθρωπο θέ να κλείσει
Τα πέταλα που γέρνουν νυσταγμένα.

Σε λίγο το φεγγάρι θέ να χύση
Τό πλέριο του το φως πάνω στη χώρα
'Απ' τα ούρα να θα προβάλλει τώρα
Να χαιρετίσει την πλανεύτρα φύση.
Παλιό Βιολί [B]

ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΟ ΤΑΞΙΔΙ

Βγαίνω μιά Φεγγαρόλουστη Βραδυά
να επισκεφτώ την Πόλη των 'Ονείρων
μου...

Γαλήνη γλυκερά είναι άπλωμένη
παντού, λουλούδια σκορπισμένα όλο-
γυρά μου και ψηλά μιά Χλωμή Σελήνη
που με κοιτά σά να μου στέλνει το
Στεγνό της Χαμόγελο...

Αφήνω το μονοπάτι, ανοίγω δρόμο,
μέσα απ' τις Δάφνες των Κήπων και
προχωρώ. Τό κλαδιά μιάς 'Ανθισμέ-
νης Γαζίας μ' αγκαλιάζουν, τ' άνηθ
μιάς 'Ανθισμένης Πασαλιάς γεμίζουν
τά μαλλιά μου και μιά 'Αναμία μου
στέλνει το γλυκό άρωμά της που με
μεθά...

'Α! να κι' ένα αγαπημένο Ταρό-
φαλλο! Ποιος τό έρωσε άραγε, ανά-
μεσα στα μεγάλα δένδρα; Σκύβω να
τό φιλήσω, μα τρομαγμένη σταματώ.
'Ακούω βήματα. Κάποιος με παρακο-
λουθεί... Κανένας Κατάσκοπος ίσως.
Και είμαι μόνη, όλομόναχη μες στη νύ-
χτα... Κανένας 'Ατρόμητος Καβαλλά-
ρης ή Ντέκεντιβ Φάντασμα να με ύπε-
ρασπίση...

Κλείνω τα μάτια μου, άνιχναν να
σκεφτώ μα νοιώθω ένα άπαλό χέρι
στό μέτωπό μου:

— Τρόμαξες;
Είναι μιά χαριτωμένη μικρή Καστα-
νόμαλλη.

— Ναί, μα τώρα γελά.
Εξακολουθεί να με χαιδεύει, και μου
έξηγει για να πάψω να την κοιτάζω μ'
άπορία.

— Με λένε 'Αγνή και τώρα πηγαίνω
στη φίλη μου 'Ιλένα.

Την ρωτώ αν υπάρχουν άλλες φίλες
εδώ κοντά:

— Δεν ξέρω, πολλούς μου άπαντά
δειλά... Είμαι Νεοφερμένη. 'Η ξαδέλ-
φη μου όμως θα σου πη...

Πηγαίνουμε μαζί. Καθώς έγω θαν-
μάζω δίπλα μου τις Βιολέττες, τα Τα-

πεινά Κυκλάμινα τους 'Ασπρους Κρί-
νους τις Μιμόζες τις Λευκές Καμέλιες
ή μικρή 'Ασφόδελη που μιλά ένθ διαρ-
κώς ρίχνει προς τα πίσω μιά 'Ανυπό-
τακτη Καστανή Μπουκλίτσα.]

Θά γίνη Δικηγορίνα σάν μεγαλώσει,
προς τό παρόν όμως δεν κάνει τίποτα
άλλο απ' τό διάβασμα. Ξαίρει, πώς ή
Γκρατσιέλλα είναι του Λαμαρίνου,
θαυμάζει αυτόν που έγραψε τόν Βέρ-
θερο, της άρέσει ο Σαίξπηρ, ο Σίλλερ ο-
πως και οι ήρωες πολλών βιβλίων, απ'
τους όποιους θυμάται τόν 'Αμλέτο την
'Αλεξία 'Αργυρή, την Στέλλα Βιολάντη,
τόν 'Αργαριάν,

Ξαφνικά σταματά:
— Βλέπεις εκείνο τό σπιτάκι;
— Αυτό που είναι περιτριγυρισμένο
με τριανταφυλλίες;

— 'Όχι τό άλλο που έχει μπροστά
του τοφές από 'Αγνάθια. Μένει εκεί
ή φίλη μου Μικαέλλα. Πάμε να τη γνω-
ρίσεις;

— Πάμε...
'Η Μικαέλλα μιά Μελαχροινή Δια-
πλασοπούλα μās υποδέχεται με Χαρά.
Κρατά στά χέρια της ένα Μενεξεδένιο
Μπουκετάκι μαζί με μιά Κοκκίνη Γα-
τούλα που κάθε τόσο αφήνει θλιμμένα
Νιού-νιού.

Μας βάσει να καθήσουμε ένθ μās
προσφέρει δροσερά Μορατίνα Σταφύ-
λια και δεν μās αφήνει να φύγουμε. Άν
δεν μās γνωρίσει και ή παρέα της,

Με μιάς ή διπλή πόρτα ανοίγεται,
και τ' αδελφια, φίλες-οι της Μικαέλλας
μπαίνουν με γέλια και φωνές. Τί Παν-
ζουρισμός!

'Αρχίζουν οι συστάσεις:
— 'Η αδελφή μου 'Ανδαλούζα, τ' αδελ-
φια μου Βαλεντίνο και Ριγολέττος,
ο φίλος Ρόμπερ Τέλλορ, Φρόντερικ
Μάος, ο μικρός Φρέντι, ή Άδρα και ο
Βερνίκιος, ή Άίγλη ή Μαργαρίτα.

Χαιρετιόμαστε κι' ύστερα απ' τὰ ά-
παραίτητα... κομπλιμέντα φεύγουμε να
μου δείξουν τό Δόξαμένο Νησί τους.

Στό πρώτο σπίτι σταματώ. Σά ν' ά-
κουσα άσπα, ίσως και κάτι φωνές.
Μένει ο Μουσηγέτης 'Απόλλων έδώ,
κάνει παρτέ της 'Ισιδος και τού 'Οο-
οισι που συχνά... τσακώνονται, μου
έξηγοϋν.

'Η 'Ισις είναι θυμωμένη κι' αν μās
δει, σίγουρα θα κρύψει τό φεγγάρι.
Τό βάθος στα πόδια για να σταθού-
με πάρα κάτω.

Έδώ καθόνται οι ευγενείς...
'Α! ναί... Βλέπω τόν Δούκα 'Ομ-
πλικαντό. Πλησιάζω. Χαιρετώ...
Δίπλα του στέκεται ο Κόμης Ναρλίν
με τό φίλο του Μικρό Κόμητα.

Προχωρώ... Μένω έστρατική
μπροστά σ' ένα θαυμάσιο μέγαρο. Κά-
θονται βασιλεις έδώ, μου έξηγει κά-
ποιος, που μου είπαν πως λέγεται
'Ελντοράντο. Κάνουν όμως 'Απλή Ζωή.

Μου προτείνουν να περάσω, μα ό-
πισθοχωρώ 'Ανατριχιασμένη. Βλέπω μιά
μεγάλη Κίτρινη 'Αράχνη να κάνη...
κούνια στην πόρτα.

Ένας Άνθρωπάκος με βοηθή να
περάσω από κάτω, ένθ μου συσταίνει
την Πριγκίπισσα Ουγκέτ που με πα-
ρουσιάζει στις Βασιλίσσες:

'Ενείνη ή Ξανθούλα είναι ή Μικρή
Βασιλίτσα και ή άλλη που διαβάζει την
'Ιστορική Βασιλίτσα είναι ή Βασιλί-
τσα τού Βορρά. 'Η διπλανή της είναι ή
Βασιλίτσα τού Πόνου με την αδελφή
της την Βασιλίτσα της Χαράς που την
λέμε Γελασίνα έπειδή διαρκώς γελά...

Πλησιάζω, και έγω χαιρετώ, κάθο-
μαι ανάμεσά τους και συσταίνομαι ή:
Βασιλίτσα Νεφερίτη [B]

ΜΙΑ ΛΥΠΗ

'Ολην την εβδομάδα προαισθανό-
μουν ότι κάτι κακό θα μου συνέβαινε.
Τις νύχτες έβλεπα όνειρα που μου
προξενούσαν φόβη.

Τέλος ήθε.
'Ητανε Σάββατο.

Την ήμερα εκείνη έξυπνησα άκρη.
'Ο νους μου πετούσε στο αγαπημένο
μου ναναρινάκι.

Σε λίγο σηκώθηκα και βγήκα έξω.
Βοήκα την υπηρέτριά μας να κάθεται
στην τραπέζια διακυρμένη.

Τη ρώτησα να μου πη τι έχει, μ'αύ-
τη σώπαινε.

Στό τέλος ύστερα από πολλά παρα-
κάλια μου λέ:

— Τό πρωί που πήγα να καθαιρίσω
τό κλουβί βοήκα τό ναναρίνι ψόφιο.
Μόλις άκουσα αυτό άρχισα να κλαίω
κι' έγω με λυγμούς.

Μά μήπως με τά κλάμματα θά μπο-
ρούσα να τ' αναστήσω; Κι' όμως πως
μ' αγαπούσε τό καυμένο.

Τό πρωί μόλις μ' έβλεπε άρχιζε να
κελαϊδή και τό ναναβούρι του τό έρω-
γε απ' τό χέρι μου.

'Εφυγα σε λίγο για τό σχολείο λυ-
πημένη.

'Όμως σάν γύρισα τό μεσημέρι βοή-
κα στη θέση του πεθαμένου ένα άλλο
ναναρίνι κι' έτσι ή λύπη μου μετριά-
σθηκε.

Ξανθή Κουνλίτσα [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Ο δάσκαλος άπελπισμένος: — Καϊμέ-
νε Τάκη, δεν περνάει μιά μέρα που να
μή φας τιμωρία.

Τάκης: — Πώς, κύριε, περνούν πολλές.
Δάσκαλος: — Ποιές;

Τάκης: — Οι Κυριακές!
'Απόστολος Θεοδώρου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ

'Αθήναι 42 δόδες Ευριπίδου
την 5 'Απριλίου 1938

'Ο Ραδιοφωνικός Σταθμός τού Μπά-
ρι της 'Ιταλίας, συνεργαζόμενος με τη
'ΕΔΙΠΛΑΣΙΣ, διοργάνωσε δισεβδομα-
διαίες ειδικές εκπομπές για τὰ 'Ελλη-
νόπουλα, τόσο τού 'Εσωτερικού όσο
και τών 'Ελληνικών παροικιών τού 'Ε-
ξωτερικού ως εξής: Κάθε Σάββατο,
ώρα ('Αθηνών) 9 έως 9, 20' μ. μ.
πρόγραμμα για μικρότερα παιδιά. Και
κάθε Πέμπτη, την ίδια ώρα (9 έως 9-
20') πρόγραμμα για μεγαλύτερα παι-
διά. Γίνονται και παντοίοι παιδικοί
διαγωνισμοί.

ΣΤΟ έρχόμενο φυλλάδιο θα έχουμε, έλ-
πίζω, τέποτελέσματα τού 'Εκτάκτου Δια-
γωνισμού Διηγήματος. Γρήγορα θα δημο-
σιευθούν και τών άλλων 'Εκτάκτων και θα
προκηρυχθούν οι νέοι για τό καλοκαίρι
που έρχεται.

'Ο κ. Γεράσιμος Σπαταλάς, ο καλύτε-
ρος από τους μετρικούς μας, έδωσε ένα
βιβλίο με τόν τίτλο «Συμβολή στη μελέ-
τη της Νεοελληνικής Μετρικής». Τό συ-
σταίνω στους μεγαλύτερους που θα ήθε-
λαν να έμβαθύνουν στη Στιχουργική, (για-
τί τό βιβλίο δεν είναι πρακτικό, για όλους,
άλλα έπιστημονικό, για φοιτητές της φι-
λολογίας κτλ.). Μπορεί να τό ζητήσε-
τε από τόν συγγραφέα, Θεμιστοκλέους 40,
στέλνοντάς μαζί και 30 δραχμές.

'Η 'Επιτροπή για τό Δώρο στο Φαίδωνα,
που άποτελέσθηκε, καθώς είπαμε) από τὰ
Διαπλάσπουλα (άλφραδηνικώς) 'Αγνάθι,
'Αγνήν, 'Αργάμπελην, Βασιλίτσαν Νε-
φερίτη, Δάνου Ψυχής, Σαρπηδόνα και
Φοίβην, θα συνέλθη σε πρώτη συνεδρία-
ση την Παρασκευή 8 'Απριλίου στο γρα-
φείο μου, θα σάς αναγγείλω έν καιρό την
άπόφασή της και θα δημοσιεύσω την προ-
κήρυξή της για την 'Αφιέρωση που θα
συνδεύση τό Δώρο.

Πολύ όρατο τό γράμμα σου, 'Ανεμο-
ζάλη, κι' έπειδή ένδιέφερε τόν κ. Φαί-
δωνα, τού τό έδωσα και τό διάβασε κι'
αυτό. 'Ο πρόλογος σίς 'Εκλεκτές Σελί-
δες τού Νηδύνα—μου είπε—δεν γράφτηκε
ούτε στα 1922, όταν τυπώθηκε αυτό τό βι-
βλίο, άλλα είναι άνακτύπως άρθρου από τό
περιοδικό «Παναθήναια» κι' άριθμεί τουλά-
χιστο άλλα δεκαπέντε χρόνια. Κι' αυτός
είναι ο λόγος που ή γλώσσα σου φάνηκε
κάπως άνακατωμένη. 'Εκείνο τόν καιρό
ήδη ή δημοτική δεν γροφόταν καθάρη
όπως σήμερα. Περιστό τώρα να σου πω
πόσο εύχαριστήθηκες ο κ. Φαίδων μ' αυτή
την όραία άνάλυση τού άρθρου του.

'Η 'Αττέ 'Ιράμ—από τας 'Αθήνας ση-
μαίωστε—μου γράφει: «Κι' έγω δεν τα
καταφέρνω τόσο καλά στα τουρκικά, ένθ
ο' όλα τάλλα μαθήματα είμαι πρώτη. Φο-
δύμαι μήπως αυτό γίνη άφορμή να μην
προβιβάσω, γιατί τα τουρκικά έδώ είναι
από τά πρωτεύοντα μαθήματα. 'Ε, τότε
πά κι' έγω ήρθω στην 'Αθήνα να συνέ-
χισω τις σπουδές μου. Λοιπόν καλή αντί-
κλιση». 'Ημερομηνία τού γράμματος: 28
Μαρτίου και 8χι... 1 'Απριλίου.

Σά συγχάρω, Μάγνη, για τους λαμ-
πούς βαθμούς. Τό κομμάτι σου για την
25 Μαρτίου έφθασε, δυστυχώς, κατόπιν
ερώτης. 'Αλλη φορά, τά έπίκαιρα αυτά
να μου τά στέλνεις τουλάχιστο 15 ήμέρες
πρωύτερα. Κι' ένα άλλο: έπίκαιρα ή μή,
να μην τά γράφεις ως συνέχεια τού γράμ-

ματος, άλλα σε άλλο χαρτί, μόνα τους.

Είδα, Δοξασμένο 'Ακρωτήρι, τί όρατα
που γορτάζατε στο σχολείο σας, καθώς
και τις έντυπώσεις σου από την έξοχη πα-
ρέλαση της 25 Μαρτίου. Ναί, όταν έχω
καιρό, να πηγαίνω σε τέτοιες διαλέξεις, θα
ώφελεσαι πολύ. Τὰ τετραδία σου έφτα-
σαν τώρα τα δέκα; 'Η 'Ασκήσις υπ' αριθμ.
204 (Αίνιγμα) που κατά λάθος δημοσιεύ-
θηκε χωρίς ύπογραφή, ναί, είναι από Συλ-
λογή σου. 'Ας τό σημειώσουν όσοι θα κά-
μουν μαθηόριο Στατιστική τών 'Ασκήσεων.

Δώδεκα χρονών, Νιόβη, και στη Β'
τού Γυμνασίου—τού όκτατάξιου βέβαια—
είσαι πολύ καλά. Κι' οι βαθμοί σου πολύ
ικανοποιητικοί, αφού μάλιστα τό 12 τών
Μαθηματικών τό έκαμες τόσο γρήγορο 20.
'Ελπίζω τώρα να μου ξαναγράψης γρήγο-
ρα. 'Αφού μάχηπες, δεν μπορεί να μη
βρίσκω και λίγον καιρό για την άλληλο-
γραφία μας.

'Ανθος της 'Ανατολής, πολύ μ' εύχα-
ρίστηκε τό πρώτο σου γράμμα, που τό έ-
λαβα με τις λύσεις σου. Χαίρω που σου
άρεσε τό ψευδώνυμο που σου έπέκρινα και
που, με όλα σου τά μαθήματα, θα μου
γράφης συχνά. 'Αλλά να κρατήσης την ύ-
πόθεσή σου. Είναι μιά υπόθεση που όλοι
μου τη δίνουν άλλα λόγια την κρατούν.

Παρακαλώ πολύ όσους χρωστούν
τη συνδρομή τους να τη στείλουν
τό γρηγορότερο. 'Ας έχουν υπ'
όψει τους, ότι οι συνδρομές αυ-
τές είναι ο μόνος μου πόρος' ή
καθυστέρηση έπομένως δυσκο-
λεύει πολύ τό έργο μου που ά-
παιτεί όχι μόνο μεγάλους κό-
πους, άλλα και μεγάλα έξοδα.

Πατούχα, θα είδες τις έγκρίσεις. 'Ε-
κπες καλά που άποφάσισες να λάβης μέ-
ρος και στην κίνηση, άκριβως γιατί τώρα
είσαι στρατιώτης—για λίγους μήνες ύπο-
θέτω—και σου χρειάζεται στο στρατώνι
και μιά άσχολια διαφροניתή. 'Εγγίγησα
για ποιος λόγος καθυστέρησαν τά τελε-
τάκια μου φυλλάδια. Σιγά-σιγά τώρα ξα-
ναγυρίζουμε στην τάξη. Σου έστειλα 9 τε-
τράδια.

'Ελαβα, Νίκη, τό κομμάτι σου. 'Αλλά
γιατί έχεις την ιδέα πως θα πάη «κατ'
εὐθεϊαν στον κάλαθο τών άρχόντων»;
'Όχι! πρώτα θα τό διαβάξω και, που έ-
ρεις; μπορεί και να τό βρω καλό. Πάν-
τως θα σου πω τά έλαττώματά του—αν
άπαρριφθ—για να γράφης άλλο, καλύτε-
ρο. 'Η 'Αγγελία σου έκανε 20 δραχμές, ό-
στε 10α-10α.

Και τό δικό σου πρώτο γράμμα, Στά-
τη Δ. Μαλλιάρη, πολύ μ' εύχαρίστησε.
Βέβαια πρέπει να περηφανεύομαι που εί-
σαι τώρα Διαπλάσπουλα, και να έπιμε-
λθαι ακόμα περισσότερο στο σχολείο, για
να γίνης από τους πρώτους μαθητές, όπως
είναι όλα τά Διαπλάσπουλα. Να προσέ-
χης και την ορθογραφία σου, γιατί, από
άπροσεξία βέβαια, κάνεις κάμποσα ορθο-
γραφικά λάθη, προπάντων στον τονισμό.
'Ακόμα μερικές λέξεις τις γράφεις μισές:
π. χ. άνυποληψία (λείπει τό μο), παρα-
κασαμε (λείπει τό λ) κτλ. Αυτά είναι
βρες κι' άπροσεξίες. Σ' εύχαριστώ πολύ που
φροντίζεις για τη διάδοσή μου. 'Ο συμ-
μητής σου, αν θέλη να έγγραφή για ένα
έτος, θα σου δώση 100 δραχμές, να μου τις
στείλεις με τόνόμα του και τη διεύθυνσή
του καθαρά, για να τόν έγγραψω.

Μίνα Καργιαννοπούλου, άργω, βλέ-
πεις, άλλα δεν λημονώ... Στο σημερινό
σου γράμμα άπαντώ πολύ πιά γρήγορα. Σ'
εύχαριστώ για τά καλά λόγια, καθώς και
ο κ. Φαίδων. 'Αφού έχεις διαβάσει όλα σχε-
δόν αυτά τά βιβλία, ζήτησε τόν κατάλογο
της Βιβλιοθήκης Δημητράκου. Κι' αυτή
έχει πολλά όρατα και κατάλληλα. Περι-
μένω και τά «περισσότερα».

Τά έλαβα όλα, Δεϊλά, και για τό κομ-
μάτι σου θα σου πω άμα τό διαβάσω με
τη σειρά του. Φαντάζομαι με τί συγκίνηση
θακούτε σίς οι έντεμένοις τις μεταδόσεις
τού νέου Ραδιοφωνικού Σταθμού 'Αθηνών.
'Αλλά και τό Μπάρι εξακολουθεί τις έλ-
ληνικές του, και γρήγορα μάλιστα θα προ-
κηρύξη και τόν 'Η Διαπλάσιακό Διαγω-
νισμό.

'Ο Ραδιοφωνικός Σταθμός τού Μπάρι, με
γράμμα από 1 'Απριλίου 1938, μου άναγ-
γέλλει πως έστειλε τό Βιβλίο του σ' όλους
τους δικαιούχους συνδρομητές μου. 'Όστε
αυτή τη στιγμή, όσοι έγγραφέκατε ή ά-
νανεώσατε ως την 31 Δεκεμβρίου, θα τό
έχετε στα χέρια σας.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

'Απορρίπτονται: 'Ο γερο-χειμώνας'
τού Σπυτηήρι. Παιδικό, άφελές, μά άτεχο
άκμή. Γι' αρχή πολύ καλό. Μόνο αυτό τό
«σους χειμώνας» να μην ξαναϊθώ.—'Τά
νεύρα μου» της Καστανόμαλλης. Τό θέμα
είναι λίγο επικήδονο... για εκείνους που
θα τό διαβάσουν. 'Επρεπε να γράφη πιά
εὐθυμια πιά σατυρικά χωρίς να λείπει κ' ή
συγκίνηση της μετάνοιας.—'Κόλπο» της
Κ. Α. Μ. Πολύ μεγάλο και ύστερα από
τά άλλα. Για πιά λόγο όμως δεν θεωρείς
τιμητικό τό Β'; Και δεν είσαι ού ή μόνη.

Πόσες φορές γράφης και ξαναγράφης ότι
οι βαθμοί που μπαίνουν κάτω από τά κομ-
μάτια, Α, Β, Γ, δεν είναι για άμοιδή,
άλλα για καθοδήγηση και έκείνων που
τά γράφουν και έκείνων που τά διαβά-
ζουν. Με τό Γ' λέμε στα παιδιά: «Για
πρωτόλειο αρκετά καλό, κοίταξες να γρά-
ψης κάτι καλύτερο. Τό Β' σημαίνει καλό,
χωρίς έλαττώματα και χωρίς έλαττωμα-
τα. Τό Α' πάλι σημαίνει: «Σπά-
νιο κομμάτι, τέτοια με άρέσουν να γρά-
φεις» και.—'Προσέξτε το αυτό ιδιαίτερος
για τό θέμα του, και για τό όρος του».

Λοιπόν αν βάχαμε σ' όλα τά καλά κομμά-
τια Α, ο χαρακτήρισμός αυτός θα έκανε
πιά τό σημασία του. 'Αλλωστε με τό να
πάη κανείς μιά ή δυό φορές Α' δεν ση-
μαίνει πως είναι προσβολή γι' αυτόν τό
να πάη άργότερα ένα Β'. Κάθς άλλο.—
'Εράδω Πρωτοχρονιάς» της Χιονοθύελ-
λας. Καθυστερήμένο.—'Η βιογραφία τού
γατιού μου» της Μπέττυ. Πολύ πρόχειρο.
Τό τέλος νούτιμο. 'Αν έχη καμιά πραγ-
ματικά πατυχημένη φωτογραφία τού κυ-
ρίου Ριρή, πολύ εύχαρίστησε να την στεί-
λη.—'Φίλες» της Α. Κ. Πολύ ρομαντικό
και φιλοσοφικό.—'Τό παρόν» τού Θεα-
γκίσκου.—'Τασιφ» Κι' αυτό φιλοσοφικό
και γραμμένο σε γλώσσα σχολαστική. Τά
κομμάτια για τη Σ. Σ. Σ. πρέπει να είναι
γραμμένα σε γλώσσα που γράφεται ή
'ΕΔΙΠΛΑΣΙΣ.—'Αδελφικός κανυγας» της
Ν. Κ. Πολύ μεγάλο και κάπως μεγαλό-
συκτο.—'Η Εσόδος» τού Δοξασμένου Νη-
σιού, Πολύ άτεχο.—'Απλότης» της
Σαλωμίτισσας' ύπερφυτικό. Θα ήθελα με-
γαλύτερη άνάπτυξη σε άπλούστερο ύφος
γιατί έχει κάτι.—'Οι δύο μικροί βιοπα-
λαισταί» μυθιστορηματικό, έντελώς άπίθα-
νο, γραμμένο σε γλώσσα σχολαστική. Προ-

τιμῆς τὰ ἐπεισόδια ἀπὸ τὴν ἀληθινὴν σας ζωὴ, δὲ ἀπλὰ κι' ἀσκήματα κι' ἀνὰ σὰς φαίνονται. — «Ἀφανής Ἡρώς» τοῦ **Γίνου Βούγα**. Ὑπερβολικό. Ἀρχίζει ὥραια κι' ὕστερα χαλᾷ. Ὁ πρῶτος ἀπλοῦστερη ἐκθεση τῆς πραγματικῆς συγκινητικῆς ὑπόθεσης, χωρὶς πολλὰ σχόλια καὶ διακοσμητικά. — «Ὁνειροπόληση» τῆς **Δεϊλᾶς**. Πολὺ ρομαντικό καὶ φανταστικό. Ἐννοῶ γραμμένο μὲ τὴ φαντασία, γιατί δὲν πιστεύω νὰ πῆγε ποτὲ ἡ Δεϊλὰ στὶς Ἰνδίες καὶ στὴ ζούγκλα. Γράφατε δικὰ μας πράγματα, ἀπὸ τὴ γύρω σας ζωὴ.

Αὐτὰ εἶναι τὰ κομμάτια δὲς ἔλαβα ὡς τὶς 10 Φεβρουαρίου. Τ' ἄλλα δὲν τὰ κοίταξα ἀκόμη.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Ἀνώνυμος, ἄ. (ἀνώνυμος). Πατούχας, ἄ. (? ? !). Τυρολέζος, ἄ. (? ? !). Μόννα Λίτσα, κ. (ΒΒ). Τηλεγραφόξυλο, ἄ. (!). Σκανδαλιάρα, κ. (! !).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ἐρεϊκη, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Ἀνώνυμον** (κύριον, καθὼς θὰ εἶδεις, σοὺ ἐνέκρινε, πολὺ ὠριότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο τετραδίου ἔστειλε) ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψης συχνά) **Κ. Π. Μ.** (ἔστειλε τὰ τέσσαρα φυλλάδια προηγούμενων ἐτῶν, ἀπὸ τὸ 1929 καὶ καθ' ἑξῆς, ὑπάρχουν πρὸς δρ. 250 τὸ ἕνα) **Ἀναστάσιον Ι. Κοπανᾶν** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλε ἀποδείξει) **Ράδιο-Ἑλλάδα** (ἡ Ἀγγελία κάνει δρ. 19,80, ὥστε περίπου δὲν ὑπάρχει) **Κατάσκοπον 33** (τὸ βιβλίο τοῦ Μπάρι θὰ τὸ ἔλαβες, ὑποθέτω ἔ, βέβαια, τὰ Διαπλάσπουλα, ὅπου πάντα, βρίσκουν φίλους) ἔτσι καὶ σὺ βρήκες τόσους στὴν Ἀθήνα γιὰ τὴν Ἐπιτροπὴ μοῦ ἔγραψες καὶ σὲ προηγούμενο γράμμα σου καὶ σὲ ἀπάντησα. **Ἀναδυομένην** (χαίρω πολὺ γιὰ δὲ αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις) ἐκάναστε τὰ 120 φυλλάδια ποὺ τὸ ἔχισαν τὰ ἀδελφάκια, μαλλώνοντας ποὶ νὰ τὸ πρωτοπάρῃ φίλος μου τῶν **Ντίνων, Ἀγγελικὴν Παπαϊωάννου, Σαπφῶ** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Μαρτίου θὰ πᾶν τὴν ὁδὸν ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 285ου Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεῖναι μέχρι τῆς 9 Ἰουνίου.

238. Δεξιόγραφος

Ἐνα μονάχα σύμφωνο
Γράφω κοντὰ σὲ σπλάχνο.
Καὶ μὴ ἐπαρχία γαλλικὴ
Στὸ χάριτι νὰ βρῶ ψάχνω.

Ἀγκάθι

239. Μεταγραμματισμός

Ἄν ποσὸς δὲν μὲ πειράξεις,
Εἶμαι κάτοικος στὴν Ἄπω Ἀνατολή.
Μ' ἂν τὴ μέση μόνο ἀλλάξεις,
Ἀργοναυτὴς θὰ γινῶ γνωστὸς πολὺ.

Ἀργοναυτὴς

240. Αἵνιγμα

Ὅνομ' ἀνδρὸς κοινότατο
Χαϊδευτικό τὸ ἀρσενικό μου,
Καὶ συντροφιά κακοποιῶν,
Μὲ τρόμο ἰδὲς στὸ θυλικό μου.

Διπρόσωπη

241. Δημιῶδες Αἵνιγμα

Ἀπὸ μητέρα κόκκινη
Γεννιέμαι παιδί μαύρο.
Φτερά δὲν ἔχω, μὰ πετῶ
Τὰ σύννεφα γιὰ νᾶβρω.

Αἶνος

242. Δικτυωτὸν

*** * * * * Θεὸς τῶν Αἰγυπτίων.
*** * * * *
*** * * * * Γυνὴ τῆς Π. Γραφῆς.
*** * * * *
*** * * * * Πρωτεύουσα Ἀσιατικοῦ
*** * * * * [Κράτους].
*** * * * * Δοχεῖον.
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Αἶνος

243. Κρυπτογραφικόν

1234567890 = Μέσον ἐπικοινωνίας.
2117 = Δεινόν.
37590 = Γραμμικόν.
437890 = Κερασφόρον.
54670 = Εἰς τοὺς νικητάς.
6782 = Ἐνδύματος.
75690 = Καλλιεργεῖται.
89690 = Πληρώνεται.
984390 = Κέσδος.
01476 = Διπλῶδες οὐσία.

Αὐτακράτωρ τοῦ Βυζαντίου

244—248. Μαγικὸν Γράμμα

Τὴ ἀνταλλαγὴ ἐνὸς γράμματος εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις: **κόπος, φανός, κήτος, πείνα, ἀγωγή.**

Ἀπλὴ Ζωή

249. Φωνηεντόλιπον ἐξ Ἀκροστιχίδος
Τ' ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον γνωμικὸν τύπου:

*** * * * *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:

1, Μυθικὸς βασιλεὺς 2, θηρίον 3, Ποταμὸς τῆς Ἀγγλίας 4, Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας 5, Γεωμετρικὸν σχῆμα 6, Αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων.

Δόνιφαν

250. Ἑλλιποσύμφωνον

εὐ οὐε-οεο

Κων. Ν. Τριπολίτης

251. Γρίφος

πῶς	τι	ου	ου
πῶς	τι	τι	ου ου
λι	ΝΥ	ου	ου
πῶς	τι	τι	ου ου
πῶς	τι	ου	ου

Ἀγκάθι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 4.

42. Βούρις (βούρ, ἴρις). — 43. Κύρος-Σκύρος. — 44. Κύκλωψ-κύκλος. — 45. Ἡ χαλέπιος, τὸ Χαλέπιον. — 46.

47. ΡΑΥΜΟΝΔΟΣ (Ἀρ-
νος, ὕμνος, Μαύρα, ὄμορος,
νομός, δρυμός, σάβρα). —

48. Μπαστούνι (μπάΜΙΑΣ
ΤΟΥ Νικου...) — 49. ΟΟΙ
ΑΡΤΕΜΙΣ

Α
Α
Ο
Σ

Εἰς οἶκόνδ' ἀριστος ἀμύ-
νεσθαι περὶ πάσης. — 51. Ἡ μετρί-
φροσύνη εἶναι μέγα προτέρημα (ἡ με-
τρι, ωφ, ρῶ σὺν ιν, ε με γα, πρῶτε,
ρῆμα).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΗ'—311]

Πρωτοπαίνοντας στὴν κίνηση σας χα-
ριστοῦμε. Ἀλληλογραφεῖς, ἀνταλλάσ-
σομε κάρτες, τετραδιάκια, souvenir, μὲ
τὴν μεγάλην τάξιν. Γράφατε: Θεμισ. Ἀρ-
γυρίου, 31 Πεδιάδος, Ἡράκλειον-Κρήτης.
ΠΑΤΟΥΧΑΣ, ΤΥΡΟΛΕΖΟΣ

[ΑΗ'—312]

Μὲ κάρτα ἢ γραμματάκι, ἀπὸ με-
γάλα διαπλάσπουλα-ες, θὰ μοῦ δι-
νε ἄμετρη χαρὰ, στείλτε: **Ἐφορίαν
Καπνοῦ, Βόλον, γιὰ τὴ:** **ΝΙΚΗ**

[ΑΗ'—313]

Κάθριν Ἀρβανέσκω, δ Τσάρβεβιτς ΔΕΝ
Εἶναι ὁ ΔΟΥΞ ΟΠΛΙΚΑΝΤΩ ! (Διάπλ.
ΒεβαίΟΤΑΤΑ) ! Ἀπὸ πότε ντέετκτιβ; !
Τσάρβεβιτς

[ΑΗ'—314]

Κάθριν Ἀρβανέσκω, δ Δούξ Ὁπλικαν-
τῶ ΔΕΝ Εἶναι ὁ ΤΣΑΡΒΕΒΙΤΣ ! (Διάπλ.
ΒεβαίΟΤΑΤΑ) ! Καρμμά ἐρώτηση ἀ-
κόμα: !
Δούξ Ὁπλικαντῶ

[ΑΗ'—315]

**Ἀντιπρόσωποι: Θεσσαλονίκης: Τσά-
ρβεβιτς. Κωνσταντινουπόλεως: Μου-
ζελέν. Πατρῶν: Σιμόν. Πύργου: Στέλλα
Βιολάντη, Πόλις τῶν Ὁνειρῶν. Φλωρί-
νης: Βιργίλιος. Κρήτης: Βέθερος, Βε-
ρόνικος. Κύπρου: Παχινοδιάρια.**

«ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΑΗ'—316]

Δεχόμεθα μέλη καὶ ἀντιπροσώπους ἡλι-
κίας 14—18 ἐτῶν. Δίσις: Δὰ Παπα-
νικητοπούλου, Φυλῆς 130. Ἀθήνας.

«ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΑΗ'—317]

Ἀεὺλᾷ, ἀφίνομε τοὺς ψήφους σου, δ-
λους στὸ πρόσωπο ποὺ τὸ ἐκτιμᾷς
τόσο καὶ τὸ ψηφίζεις. «ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΑΗ'—318]

Ἀζιαντέ, ἐσὺ τί γίνεσαι; Δὲ σὲ γνωρίζω
ἀμέλεις πρωτομνησες, Χαριτισμοὺς στὴ
Μαρίνα.

[ΑΗ'—319]

Φρέντερικ Μάρς, ποὺ ἀκούστηκες νὰ ζη-
τεῖς ἀγγελιὰς κατὰ συνήκην;
Νινέττα

[ΑΗ'—320]

Προκηρύσσω διαγωνισμόν «μεγαλύτε-
ρης ψευτιάς»: Ἀπαντήσεις δεῖναι ἕως
30 Ἀπριλίου. Συμμετοχὴ δρ. 3,50. Δίσις:
Μαρίαν Κωλέττη, (διὰ Δ. Π. Ι.) Ὁδὸς
Σκουφᾶ 66 Β. Ἀθήνας. Ἀποτελέσματα
περὶ τὸ τέλος Μαΐου, διὰ νὰ ἔχω καιρὸ.
Περμένω βέβαια καὶ ἀπὸ τὸν Ἀρην Χα-
τζηκλεῖου καὶ Πάτροκλον Κονιάτην, οἱ
ὅποιοι μὲ ξέρουν: δ πατέρας μου πρώην
Γ. Α. Β. Ν. καὶ ἀρχικὰ μου Δ. Π. Ι.

Μέγας Ναπολέων

[ΑΗ'—321]

Ζακυνθινοῦλα, εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ
καλὰ λόγια καθὼς καὶ ὅλα τὰ ζακυνθι-
νὰ διαπλάσπουλα, τῶν ὁποίων νομίζω ὅτι
διερχόμενες τὰ συναίσθηματά.

Στέφανος τῆς Δόξης

[ΑΗ'—322]

Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστι-
κὰ μὲ διαπλάσπουλα-ες μεγάλης τά-
ξης. Στείλατε πρώτοι: Κύριον Δημήτριον
Ἀγγελίδην, Καλλονὴν Μυτιλήνης, διὰ:
Ἀφρόδεσσα

[ΑΗ'—323]

Εὐχαριστῶ «Σύλλογον Ἀστέρων» διὰ
τὴν φωτογραφικὴν μηχανήν.

Δαμαρτίνος

[ΑΗ'—324]

Κερμάν, πῶς σοὺ φαίνονται τὰ τσου-
μπουσία μέσα στὸ μάθημα τῶν ἀγγλι-
κῶν; Μόνον τὸ κρασάκι λείπει.

Ποιγνίσινα Οὐγκνέ

[ΑΗ'—325]

Δούκα Ὁπλικαντῶ, γιὰτὶ δὲν ἀπαντᾷς;
Διαπλάσπουλα-ες, μεγάλη χαρὰ θὰ
μοῦ προξενήσῃ ἡ ἀλληλογραφία σας ἰδίως
μὲ τὴν μεγάλην τάξιν. Δίσις: Δυῖδα Νίκη
Λαρκήν, Τράπεζα Ἀθηνῶν, Ἀθήνας, διὰ:
Ἀμλέτος